

Bu müjde şükür ister

Risale-i Nur Külliyyatının yayın hakkındaki 'devlet tekeli'nin

sona ermesi umumî bir müjde olarak karşılandı.

Haberi duyan okuyucularımız, bu neticenin alınmasında emeği geçen herkese karşı memnuniyet ifade eden sözler sarfederek tebrik ve duâ etti. İnşallah bir daha böyle 'kötü' planlar yapılmaz.

Her türlü vasıtayı kullanarak duâ, tebrik ve teşekkürlerini ulaştıran okuyucularımız arasında biri özellikle dikkat çekiciydi. Tebrik ve teşekkürden sonra kısaca şöyle dedi: "Allah şahit, 'bandrol engeli ve devlet tekeli'nden sonra her sabah bu engelin sona ermesi için duâ ettim. (Okuduğu duâyı Arapça olarak tekrarladıktan sonra) Artık bu duânın kabul edildiğini görüyorum ve şükrediyorum. İnşallah bu vesile ile Risale-i Nur'un muhtaçlara ulaşması için daha fazla okuma ve gayret gösterme dönemi başlamıştır."

Kimileri bu hadiseyi 'basit' görebilir. Risale-i Nur eserlerinin neşredilmesi konusu Nur Talebeleri açısından basit bir mesele değildir. Bu eserler telif edildiği günden itibaren çeşitli neşir hadiseleri yaşamıştır. Hatırlanacağı üzere 1950 öncesi/'Tek Parti' devrinde büyük ölçüde neşri engellenmek istenmiştir. Üstad Bediüzzaman Hazretleri, çok zor şartlar altında telif ettiği bu eserlerin elle çoğaltılmasını teşvik ve temin etmiş ve o günün şartlarında 600 bin nüsha/adet [altıyüzbin] çoğaltılmıştır. Yani tekniğe meydan okunmuştur. Bilmiyoruz, bu gayretin başka bir örneği var mı?

Risale-i Nur'un neşri niçin önemli? Bediüzzaman'ın şu ifadesinden bunu anlayabiliriz: "Dünya, büyük bir mânevî buhran geçiriyor. Mânevî temelleri sarsılan Garb cemiyeti içinde doğan bir hastalık, bir vebâ, bir tâun felâketi, gittikçe yeryüzüne dağılıyor. Bu müthiş sâri illete karşı İslâm cemiyeti ne gibi çarelerle karşı koyacak? Garbın çürümüş, kokmuş, tefessüh

etmiş, bâtıl formüllerleriyle mi? (...) Ben, cemiyetin îmânını kurtarmak yolunda dünyamı da fedâ ettim, âhiretimi de” (Tarihçe-i Hayat, [yeni tanzim], s. 959-961)

Dünya ve Türkiye büyük bir mânevî buhran geçiriyor ve bu buhranın çaresi de Allah'ın izniyle Kur'ân'da ve onun hakikatli bir tefsiri olan Risale-i Nur'da var. Mesele bunu geniş kitlelere ulaştırmak. Bunun yolu da okumak, okumak, okumaktan geçiyor. Neşredilemeyen eserler nasıl geniş kitlelere ulaştırılabilir?

Telif edildiği yıllarda elle çoğaltılan, sonra teksirle, daha sonra da matbaalarda basılan Risale-i Nur eserleri son iki yıldır 'telif hukuku'ndaki bazı maddeler bahane edilerek 'devlet tekeli'ne alınmak istendi. Neticede mahkeme safahatı devam etti ve 'devlet tekeli' sona erdi. Yeni uygulamada, eserleri tahrif edilmemek şartıyla isteyen herkes basabilecek inşallah.

Bu vesile ile 'son şahit'lerden Mustafa Türkmenoğlu'nun bir hatırasını paylaşmak münasip düşecek. Risale-i Nurları okuduğu ve neşrinde bulunduğu için; Erzurum, Ankara ve Salihli Hapishanelerinde, 'Medrese-i Yusufiye'de çileler çekmiş olan Türkmenoğlu şöyle anlatmış: "Sözler, Latin harfleriyle ilk basılıp gelince Üstad o kadar sevinmişti ki, 'Şimdi deseler, Fransız ve İngiliz jetleri seni bombardıman etmek üzere geliyorlar. Sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atacağım ve 'Zübeyir, yap bir kahve!' diyeceğim.' demişti." (İhsan Atasoy, Nurun Büyük Kumandanı Zübeyir Gündüzalp, sayfa: 231)

"Devlet tekeli"nin sona ermesi şükür ister. Daha çok okuyarak ve daha çok anlatarak bu şükür yerine getirilmeyi bekliyor. "Bismillah her hayrın başıdır" diyerek yeniden başlayalım...